

DE KOMMUNIST

Maandblad der Kommunistische Oppositie

OPSTEL EN BEHEER: MANEBRUGGESTRAAT, 229, DEURNE-ZUID.

KRONIJK

Parlementair Jan Klaassenspel. -

- Op tegen het patroonoffensief.

Wanneer men aantoonen wil dat het democratisch parlementair stelsel, het beste stelsel is waaronder het kapitalisme zich ontwikkelen kan, dan mag het jongste debat in de Kamer over de werkloosheid als bewijsvoering gelden.

De huidige crisis vergt van de bezittende klasse snelle en wilskrachtige beslissingen. Het in werking stellen van nieuwe voortbrengingsmiddelen, de stelselmatige vervanging van het handwerk door de machine en het ten top voeren van de verdeling van den arbeid, waarbij de arbeider of arbeidster zijn rol tot die van een gewoon levens-, denk- en willoos rad eener machine ziet teruggevoerd worden, — al deze dingen die de kapitalistische rationalisatie kenmerken, hebben ontzaglijke voorraden in alle takken der produktie af te graven. En toch is er een reusachtige behoefte naar al deze waren. De vier vijfden der bevolking van alle landen, de loontrekkers en de daaraan sociaal gelijk gestelde maar door een ironie van het noodlot zelfstandig genceemde voortbrengers, de arme boeren hebben de allergrootste behoefte naar al de dingen die opgestapeld liggen in de voorraadschuren van het kapitalisme. Doch het kapitalisme produceert niet om behoefte te bevredigen, doch, slechts om de winst. En wijl het kapitalisme slechts maar een deel van het voortgebrachte aan de voortbrengers onder den vorm van loon terug geeft, — het ander deel dient om dividend aan de kapitaalbezitters uit te keeren — zoo komt het dat de overgrote meerderheid der bevolking te arm is, om haar eigen produktie terug te kopen.

Daarom komen de economische krisissen regelmatig aan elke tijdspanne van hoog conjunctuur terug.

Het kapitalisme heeft tot nu toe slechts maar één middel gevonden om zich door deze rampen heen te slaan: wachten. Ja, wachten tot de nieuwe voorraden uitgeput of... vernietigd zijn, wachten tot nieuwe afzetgebieden gevonden zijn, wachten tot de zwakste ondernemingen failliet zijn en opgeslorpt zijn door de groote, wachten tot nieuwe uitvindingen der techniek de bestaande voorraden economisch waardeloos hebben gemaakt. Zoo komt langzaam aan weer evenwicht tusschen vraag en aanbod, begint het economisch apparaat weer te draaien, eerst zachtjes en dan steeds sneller en sneller, in een razend tempo tot... een nieuwe crisis zich voordoet en gansch de bedrijvigheid weer onttredend is.

En wat moeten de menschen in deze crisistijd doen? De arbeiders moeten maar zien dat ze met de schamele uitkeeringen van de werkloosheidskas rondkomen. Ze lijden honger? Werkloozen die niet verzekerd zijn worden aan hun lot overgelaten? Zooveel te beter, al die hongerslijders zullen zich op de bestaande werkgelegenheden werpen als hongerige dieren. Hongerige magen redeneeren niet, zij zullen het loon doen zakken? Nogmaals, zooveel te beter, want daarmede zullen ze de produktiekosten verlagen, een der voorwaarden voor het weer vlot maken van het vastgelopen produktieapparaat. Het is de rol der werkgevers om deze nieuwe voorwaarden: lagere loonen, grootere produktiviteit, enz. te scheppen.

Dit vereischt nu een groote vrijheid van handelen vanwege de bezittende klasse. Het politiek stelsel moet de noodige soepelheid bezitten om het geschipper van het kapitaal mogelijk te maken.

Uit de burgerij zijn veel stemmen opgegaan om aan te toonen — met het voorbeeld van Italië met de door de diktator opgelegde loons- en prijzenvermindering aan de hand — dat het fascistisch regime beter gewapend was dan de democratie om in krisistijden te manoeuvreren. Het spreekt vanzelf dat de reaktie met deze kritiek slechts een drukking beoogt op de verdieders van de democratie, opdat zij zich naar

den wil van het kapitalisme zouden voegen en des te sneller en met des te meer bereidwilligheid in deze maatregelen zouden toestemmen, welke de bezittende klasse ter leniging der crisis als noodwendig acht. De verwijzing naar het fascisme is de zweep waarmee de burgerij de kristene en socialistische reformisten dwingt de door haar verlangde loonsverminderingen snel aan te nemen.

Maar om den schijn te redden is er een groot debat geweest in de kamer dat drie volle zittingen vulde. De socialist Troclet interpeleerde den kristenen minister van den arbeid, den heer Heyman. Tientallen van sprekers waren ingeschreven. Allen gaven blijk van medelijden met de werkeloze arbeiders. En alles bleef... zooals het was. De kristene minister van den arbeid gaf de vrije teugels aan zijn kristelijk gemoed. Hij bezweerde de werkgevers de «beginnselen van kristelijke naastenliefde en solidariteit» toe te passen. Ansele was brutaal, Melckmans was plechtig, Eeckelaers was gebiedend, Fischer overtuigend en Brunfaut demagogisch. De socialisten stemden tegen den minister na hem eerst hun volle vertrouwen geschonken te hebben.

En alles blijft bij het oude. De vergoedingen der werklozen zullen niet verhoogd worden, de niet verzekerden zullen als voorheen van alle steun verstoken blijven.

Intusschen wast het werkelozenleger immer aan: 25.000 te Antwerpen, 18.000 te Brussel, 25.000 te Aalst en omstreken, over de twee honderd duizend voor het gansche land. De patroons verminderen de loonen. De paritaire commissies werken op volle kracht. Maar buiten de officieel erkende loonsverminderingen gebeuren de nog veel beduidender officieuze verlagingen. Arbeiders die zeven frank per uur verdienden worden vervangen door andere die vijf frank bekomen. Delvigne noemde het geval van de «Fabrique Nationale» waar op sommige loonen een vermindering van 4 frank per uur werd toegepast. De staat geeft zelf het voorbeeld — o die kristelijke naastenliefde van meneer Heyman toch — door verminderde tarieven voor de aanbestedingen te voorzien.

De reformistische vakbondleiders doen hun best om alles te doen verlopen zonder strijd. De aktie van de kapitalistische pers om aan de arbeiders te doen gelooven dat de prijzen geminderd zijn en dat daarom loonsverminderingen toelaatbaar zijn, wordt op huichelachtige wijze door de socialistische pers ondersteunt. Voorzeker de bourgeoisie heeft hier het fascisme nog niet in te planten. De parlementaire democratie levert knap werk. Het kapitalisme heeft niets te vrezen van parlementaire debatten zooals we laatst gezien hebben. Het weet wat voor een komedie het is. Het kent de socialistische en kristene «vertegenwoordigers» der arbeidende klasse en weet dat zij omwille van hun mandaten aan een andere manifestatie tegenover hun lastgevers gebonden zijn. De patroons weten dat morgen een Eeckelaers, een Delvigne en een Dejardin, met de meest bereidwilligheid de door hen vereischte loonsverlagingen in de eventallige commissies zullen onderzoeken en aannemen.

Het patronaat zal slechts zwichten voor het daadwerkelijk optreden der arbeidersklasse. Dit zal wel een of andere dag werkelijkheid worden. We weten gemakkelijk is het niet, want men stuit onmiddellijk op de vakbondleiders, juist daar waar de arbeiders de noodige steun zouden moeten vinden, namelijk in de vakbonden.

Maar de banden waarmee de reformisten de arbeiders trachten te binden, moeten en kunnen verbroken worden. Wanneer de leiders zullen zien dat al hun gekuip macheteels is dan zullen ze wel verplicht zijn toe te geven, dan zullen ze de strijd niet meer kunnen tegenhouden. Arbeiders, allen op tegen het groot offensief der bezittende klasse. Op voor hoogere werklozen uitkeeringen en voor het behoud der loonen.

doch wel van een leeuwencontract. De minister zou deze toestanden moeten nagaan.

«Ik weet dat hij geacht wordt slechts de beslissingen van de paritaire commissies te kennen en dat hij aldus gerechtigd is te meenen dat de loonsverlagingen trapsgewijze gebeuren. Welnu dat is niet het geval! In de «Fabrique Nationale» te Herstal, heeft men sommige loonen met 4 frank per uur verlaagd, zonder bespreking met de paritaire commissie, brutaal en zonder een woord te zeggen.

«De heer Van Walleghem (een andere socia-

15 Januari 1919 - 21 Januari 1924.

Lenine - Liebknecht - Luxemburg.

De arbeidende klasse herdenkt haar groote dooden. Zij blikte terug op het voorbeeld dat de groote voorgangers in den strijd haar gaven, en put er de krachten uit om den harten strijd voort te zetten tegen den machtigen vijand. Lenine - Karl Liebknecht - Rosa Luxemburg - zij leven voort in de harten der proletariërs.

15 Januari 1919 was het dat Karl Liebknecht en Rosa Luxemburg vermoord werden door de officieren van den «Socialistischen» bloedbond NOSKE. Spartakus was doodelijk getroffen. De sociale revolutie in Duitschland, aangevoerd door Spartakus was door de broederlijke samenwerking van sociaal-demokratie en de zwartste reaktie in bloed gesmoord.

Jaren reeds voor den oorlog vormden Liebknecht en Rosa Luxemburg de linkervleugel in de IIe Internationale, waar zij de opportunisten onbarmhartig bekampten. Karl Liebknecht was het die in 1907 de Jeugdinternationale mee oprichtte. Bij het uitbreken van den oorlog bestreed hij onmiddellijk het sociaal-patriotisme. Alleen stemde hij in den Rijksdag tegen de militaire kredieten. Alleen bond hij den strijd aan tegen de bourgeoisie. In 1915 richtte hij met Rosa Luxemburg de revolutionaire linkervleugel op, die zich tot de Spartakusgroep omvormde.

Den 1sten Mei 1916 riep hij de arbeiders en soldaten te Berlijn op om tegen den oorlog te manifesteren. Op de Potsdamerplatz ontploofde hij de roode vlag. 8 à 10.000 arbeiders namen deel aan de betooging. Liebknecht zelf werd gearresteerd. Slechts in November 1918 werd hij bevrijd. Daarna, die einde 1915 gevangen zat. Enkele weken nadien reeds werden zij samen vermoord.

Ongetwijfeld stak Rosa Luxemburg over boven Liebknecht uit voor wat de theoretische scholing aangaat. Met haar scherpe geest was zij het vooral die in de IIe Internationale de linkervleugel leidde en het revisionisme bekampte. Zij militieerde in de Duitse, in de Poolsche en in de Russische sociaal-demokratie. In 1905 nam zij deel aan den Warschuschen opstand. Ook toen reeds kende ze de gevangenis.

De moord op Liebknecht en Luxemburg was zorgvuldig voorbereid. Aan provokatie had het niet ontbroken. Den 13den Januari 1919 publiceerde de SOCIALISTISCHE «Vorwaerts» het volgende provokatiedigedicht:

Het lijkenuis.

Vele honderd dooden in een rij
Proletariërs!
Zij vroegen geen ijzer, kruit en lood,
Of de eene rechts, links of Spartakus bij
Proletariërs?
Wie heeft het geweld in de straten gestuurd
Proletariërs!
Wie nam de wapens het eerst ter hand
en heeft op hun beslissing gerekend?
Spartakus!
Vele honderd dooden in een rij
Proletariërs!
Karl, Rosa, Radek en kompanie
er is geen van erbij, er is geen van erbij!
Proletariërs!
Arthur Zickler.

Zoo hitsten de sociaal patriotten op, terwijl ze den moord reeds beraamd hadden. Het vaandel der Duitse Sociaal-demokratie is besmeurd met het bloed van Liebknecht, Rosa en de duizenden revolutionnaire arbeiders die

mét hen vermoord werden toen ze de Duitse SOCIALISTISCHE republiek wilden oprichten.

En zooals Liebknecht en Rosa vielen, aan het hoofd staande der Duitse proletarische revolutie, zoo is Lenin gevallen, aan het hoofd staande der Russische revolutie, voorlooper en bolwerk der wereldrevolutie. Bovenmenselijke arbeid en inspanning waren er de oorzaak van dat aan het internationale proletariaat zijn groote leider ontnomen werd. Door het inzicht van Lenin was het, dat het Marxisme van wetenschap tot daad werd. Hij had het juist gezien dat het proletariaat een stevig georganiseerde voorhoede moest hebben om de revolutie te doen zegevieren, en jaren vóór de revolutie had hij zich ingespannen om dit wapen te smeden. Tegen het sociaal-pacifistisch geleuter over den vrede verhief hij het ordewoord dat de imperialistische oorlog moest omgezet worden in den burgeroorlog om de bourgeoisie neer te vellen. De gebeurtenissen gaven Lenin gelijk.

Toen in 1917 het Russische rijk in elkaar stortte en de bourgeoisie het bewind in handen nam — in samenwerking met de socialistische mensjewiki, was het oogenblik daar voor de bolsjewistische voorhoede van Lenin. Hij die z'n machtige theoretische kennis paarde aan een strategisch genie, slaagde er in — gesteund door Leo Trotzky — de proletarische diktatuur te doen zegevieren.

Veel is er gedurende de 7 jaren sinds Lenin dood reeds veranderd. In de Partij die door Lenin gewrocht werd heeft een bureaukratische partij onder leiding van Stalin zich meester gemaakt van de macht. De democratie binnen de Partij — een der eerste voorwaarden voor een gezonde Partij — en waarvoor Lenin steeds de meeste aandacht had, is gesmoord. De discussie is vervangen door de verbanning. De beste revolutionnair zijn uitgesloten — gewezen mensjewiki — gewezen kontra-revolutionnair, zijn in de Partij opgenomen en bekleeden er leidende functies.

Het is bekend dat nog vóór Lenins dood de Partij reeds aangevreten was door deze bureaukratische kanker. Toen reeds trachtte Stalin ook Lenin te isoleeren, en het is als een gevolg daarvan dat Lenin de achtergehouden brief tot Stalin richtte waarin hij alle betrekkingen met Stalin verbrak. Hoe scherp Lenin de gebeurtenissen voorzag bleek wel uit zijn politiek testament waarin hij het afstellen van Stalin voorop stelde als een voorwaarde om de scheuring der Partij te voorkomen.

Het is onze taak om de weg ons door Lenin aangewezen verder op te gaan. Daarom bekampen wij het Stalinisme, dat de kommunistische beweging verzwakt heeft omdat het de grondslagen van het revolutionnaire internationalisme zelve aantast.

De kommunistische oppositie herdenkt Liebknecht, Luxemburg en Lenin, met sterker dan te voren in Vlaanderen te ijveren voor een klassebewuste revolutionnaire voorhoede, die geankerd in de arbeidende klasse voorop zal gaan in den strijd tegen het kapitalisme.

LEEST:

DE
NIEUWE WEG

Onafhankelijk Revolutionnair,
Socialistisch Maandschrift.

Prijs: losse nummers 5 fr., per trimester 10 fr.
Voorloopig adres van bestelling:
De Administratie van «de Kommunist».

Kristene sociaal democratische komplimentjes.

Voor de goedgeloofige arbeiders, die nog gelooven dat er eenig verschil bestaat tusschen de sociaal- en de kristene democratie, laten we hier enkele zinsdenen volgen uit de redevoeringen van den «socialist» Delvigne, overgenomen uit het beknopt Kamerverslag:

«In de huidige economische toestanden, moet de werkman zwichten voor den werkgever. Hij kan niet anders dan blijven waar hij is, want in de fabrieken waar hij zich zou kunnen aanbieden is men ook bezig met afdanken. Bijgevolg kan men niet spreken van arbeidscontract,

list. De redaktie D. K.) betuigde u zijn vertrouwen, mijnheer de minister. Ik ook schenk u vertrouwen. Ik hoop dat gij zult tusschenbeide komen in den zin dien ik zooveel aanduidde, en dat gij niet alleen de minister van arbeid zult willen zijn, maar ook de kristene minister van arbeid.»

Bij het hooren van zooveel vertrouwen vanwege zijn socialistische kollegas werd het kristelijk hart van den heer Heyman week en hij dan ook niet anders dan deze woorden van dank aan den heer Delvigne toe kon sturen:

«De heer Delvigne herinnerde mij er gisteren aan dat ik niet enkel de minister van arbeid was,

doch ook de kristelijke minister van den arbeid. Ik dank hem voor dezen onrechtstreekschen lof van de kristelijke beginselen welke ik met fierheid toegedaan ben. Ook bezweer ik de werkgevers de kristelijke beginselen van liefde en solidariteit in ruime mate toe te passen.»

Met deze kristelijke bezweringen mogen de arbeiders gerust op beide ooren slapen. Maar kon de socialistische-kristene medeplichtigheid inzake de loonsverminderingen nog op duidelijker wijze uitkomen dan in deze wisseling van walgelijke komplimenten?

Over Nationaal Solidarisme.

Hun Leer

De Heeren Joris Van Severen, Wies Moens en wellicht nog andere politiek diepzinnige denkers, gaan dus Vlaanderen redden door middel van het solidarisme. Boven de hysterische muil van Ward Hermans uit moet de wijsheid van hun inzicht triomfeeren!

Vlaamsch nationaal solidarisme?...

We zullen met M. Van Severen hier, voorloopig minstens, geen twist zoeken wanneer hij spreekt over de «Factoren die een volk vormen en binden en samenhouden».

In het «solidarisme» van de heeren, om het zoo te zeggen, zit de knoop.

Niet bij toeval hebben ze, sinds korten tijd, de benaming van hun politieke leer veranderd. Het «Vlaamsch Nationalisme» is het «Vlaamsch Nationaal Solidarisme» geworden.

De heer van Severen was gevoelig aan het verwijt dat het Vlaamsch Nationalisme — in zijn verschillende strekkingen — geen sociale kleur bekende. De algemeene kleinburgerlijkheid van de beweging legde die onvastheid uit. Van het Bormsche heroïsme tot het Van Cauwelaertsche positivisme, waren al de stroomingen solidair in schijnheiligheid tegenover de sociale vraagstukken.

De heer Van Severen wilde met die houding breken. Sinds lang had hij het geneesmiddel voor de ziekte gevonden. Echter kwam hij er niet duidelijk mee voor den dag. Het groote, nieuwe woord dat hij in het hart droeg en koesterde wilde maar niet over de lippen.

Eindelijk, gedragen door de onstuimige gloed van zijn overtuiging, ging hij aan 't spreken. En het nieuwe licht straalde over Vlaanderen.

Ziehier dat licht:

«Een Nationalisme dat niets gemeens heeft met het ouderwetsch individualistisch nationalisme van de XIXe eeuw, dat opschoot in voos (sic!) en catastrofaal (sic!) chauvinisme, maar wel een nationalisme, dat zijn bestaanreden, zijn wezen en zijn doel vindt in de echte (sic.) en diepe (sic.) solidariteit, dat al de leden van een volk tot een stevig gesloten eenheid moet samensnoeren, opdat zij allen op den bodem, waar zij wonen, in orde en vrede welvarend kunnen leven; een hoog (sic) beschaving scheppen, en hun welvaart en die beschaving tegen alle vreemden of alle uitbuiters kunnen verdedigen.»

Natuurlijk te verstaan kan dergelijk echt, diep, ordelievend, vreedzaam en hoog nationalisme niet goed en kortweg «nationalisme» geheten worden. Kapitein Van Severen heeft het dus Nationaal Solidarisme gedoopt.

Van Severen's laatste kindje doet nu ook de kat uit de mouw komen, van kop tot staart.

Tegen wat stelt de kapitein zijn solidarisme? Tegen anti-solidarisme. Het anti-solidarisme meent hij te ontdekken in twee meeningen «voornamelijk». Bij de marxisten... en de liberalen!

Maar wanneer men wel verstaan wil dat de laatsten slechts aangehaald zijn voor het verleden — wellicht loopt geen enkele nationalistische «liberaal», van welk land ook, nog onder de zon die Van Severen's algemeene nationalistische formule niet onderteekenen zal — dan blijven de Marxisten alleen over.

Tegen het Marxisme dus!

Niet erg origineel zal men zeggen. Het is wel waar, als men peinst dat van Albert, Koning van België et belgicistische koning tot August Borms, Vlaanderen's ongetroonde koning, langs de heeren Jaspas, Devèze, Renkin, Heyman, en zelfs Vandervelde en Huysmans, maar één groot eenheidsfront tegen het Marxisme gevormd wordt.

Welnu, hoe paradoxaal het ook schijnen mag, het eenige originele karakter van het Vlaamsch Nationaal Solidarisme is van internationale oorsprong.

Het vroeger langdradig en hol gebazel van Kapitein Van Severen over de Vlaamsche nationaal — solidaristische staat is door zijn laatste belijdenis veel verduidelijkt. De man doet openlijk aan fascisme, aanbidt zijn heiland en zijn profeten, Mussolini, Hitler enz. Hij moet die weg op. Hij is die weg opgegaan. Daarmee komt hij terecht in de eerste rang van het internationale solidaristische leger van de contra-revolutie.

Het fascisme heeft niet de minste originaliteit als politieke en sociale leer. Het is slechts de nieuwste vorm van de klein burgerlijke klassencollaboratie die in elke kapitalistische periode haar historische rol gespeeld heeft. Zelfs het verwerpen de veroordeeling van de pacifistisch parlementaire bewerking en organisatie van die

collaboratie brengt niets grondig nieuws. In de vroegere episoden van burgeroorlog heeft tevens de kleine bourgeoisie gebruik gemaakt van geweld en terror tegen het proletariaat. Haar liberale en democratische kritiek sloeg spoedig om in bloedige kritiek met de wapens.

Het originele in het Fascisme is de permanentie van zijn bewapening en van zijn diktatuur. Die permanentie en haar toepassing of voorbereiding in een heele reeks van staten in Europa, is de scherpe uitdrukking van de klassenverhoudingen in de nieuwe periode die begon met de wereldoorlog en de Russische revolutie.

Door die geweldige wereldgebeurtenissen en hun diepe betekenis raken onze Vlaamsche Nationalistjes et Solidaristjes de kluts kwijt. En zoo denken zij dan op hun best Memling's of Guido Gezelle's culturele nalatenschap te verdedigen met zich in Hittlertje te verkleeden. Zij zijn nu eenmaal niet wie zij meenen te zijn.

Of de arbeiders nu bang zullen worden voor die vermomde jongens, dat blijft werkelijk te betwijfelen. Daar komen wij een toekomstige keer op terug.

W. Vanoverstraeten.

Nog over Nationaal Solidarisme.

Een jonge kameraad stuurde ons een artikel waaraan we het volgende ontleenen:

«Het is een feit dat het Vlaamsch fascisme niet veel aanhangers heeft. Wij zien er Van Severen met eenige jonge intellectuelen rond zich, wier aantal zeer klein is, maar die een geweldige invloed hebben in de middens waarin zij verkeerden en hunne tactiek van zich op het achterplan te houden tot de tijden rijp zijn en dan het bewind in handen te nemen, schijnt nogal goede gevolgen te hebben. Buiten die jonge intellectuelen heeft Van Severen dan nog rond hem de leiders van het vroegere Vlaamsch-Nationaal Verweer dat dan onder Van Severen's invloed zich stelde op het standpunt van het Vlaamsch-fascisme en zijn naam herdoopte in Vlaamsche Militie. Het is voornamelijk op dit organisme dat het Vlaamsch-solidarisme zich steunt en ook dit organisme is het dat dus de Vlaamsche staatsgreep zal doen à la Mussolini. Het is werkelijk kinderachtig te denken dat dit dertigtal leden der Militie, die zich door eenige portiers in de Statiestraat laten aframmelen Vlaanderen door de revolutionaire daad zullen vrij maken.

Tegen die fascistische beweging is er dan onder de nationalist zelf een reactie opgevoelen en velen hebben dit onnoozele woortje godsverdi over boord geworpen om zich te organiseren in een kring die zich op socialistisch standpunt heeft gezet. De leiders der Vlaamsche Militie schenen dan toch schrik gekregen te hebben en trokken zich terug van het fascistisch standpunt; dat heeft natuurlijk niets te beduiden aangezien de hoofdleider nog altijd Joris Van Severen in eigen persoon is.

Nu wil ik er de jeugd op wijzen en vooral die jeugd die solidaristisch is, dat Van Severen nog nooit een klare uiteenzetting van zijn theorie heeft gegeven en wij weten bij onderverinding kameraden, dat personen die hun theorie niet openlijk durven bekend maken, moeten gewantwoord worden, ofwel is hij te laf en durft ze niet kenbaar maken omdat hij weet dat de volksmassa tegenover hem staat, ofwel weet hij zelf niet waar hij henen wil.»

Het is waar dat het nationalisme, zooals onze jonge kameraad het zegt, tot nu toe nog niet veel aanhangers gevonden heeft en dat de stormtroepen van den heer Van Severen meer op papier bestaan dan anders. Doch we moeten ons niet door deze omstandigheden te veel laten troosten. De huidige economische toestanden en de afwezigheid aan vooruitzicht brengen de middenstanden en tal van arbeiders tot radeloosheid. Zij gelooven niet dat er eenige uitkomst is — en die is er ook niet — langs den weg der burgerlijke democratie. Deze radelozen vormen nu voor de nationalistische propaganda een vruchtbaar terrein, zooals dit in Duitschland is gebleken. We mogen dus niet uit het oog verliezen dat de algemeene politieke en economische voorwaarden voor de opbloei ook hier in zekere mate aanwezig zijn.

Onze plicht is, zooals onze vriend het terecht doet opmerken, deze menschen aan te toonen dat verre van de mindere klasse tot zelfstandigheid te brengen zooals het fascisme beweert, dit laatste slechts door en dank zij het kapitaal leven kan en zich dus ten slotte ook tegen deze volkslagen moet keeren.

Steunlijst voor Februari.

Steunlijst v. d. Elst 44.50.

Antwerpen, 29-12-30: 22.—; 5-1-31: 35; 12-1-31: 15; 19-1-31: 25; 26-1-31: 24; overschot Colportage; Cin. Americain 1.75; dokken: 1.50; 5e en 11e wijk 2.35; Conforta 1.80; steun 6.70; Borgerhout 1.50; Kleynk 1.50. Totaal 182.60.

Deurne Overschot kolportage 2.50; Een uit Willebroek 10.—; V. L. 2.—; Omdat Willy zooveel slaap 7.50; Totaal 21.— fr.

Gent: V. D. 30.—; B. 30.—; Pol 10.—; B. 30.—; V. D. 30.—; Elias 10.—; Bocquart G. 10.—; Bocquart M. 10.—; Rachel 5.—; Buyle 5.—; De B. 5.—; Een uit de barakken 4.—; Overschot kolportage 1.30; Totaal 180.30 fr. Niel 19 Januari. Steun 25.—.

Totaal steun 408.90 Fr.

INTERNATIONALE KRONIJK.

De bloedige onderdrukking in Indo-China door het Fransche Imperialisme.

De burgerpers maakt niet veel gewag over den heldhaftigen strijd der bewoners van Indo-China die met niet te temmen geestdrift voor hun onafhankelijkheid ijveren. De Chineesche revolutie had ook hen aangespoord om den strijd tegen het imperialisme aan te vangen. In deze strijd toont de Fransche «democratie» zich in haar ware gedaante. Of het de uitgesproken reaktionair TARDIEU, of de «linksche», door de socialistische gesteunde STEEG is, er is geen verschil in de manier van onderdrukking. Onafgebroken werkt er in Annam de guillotine, worden er de dorpen platgebrand, de bevolking gemortaliseerd en honderden revolutionairen verbannen om nimmer weer te keeren. Zoo handelt de Fransche bourgeoisie. Telegrammen berichten dat de nacht en dag van 11 December in de streek van Ha-tiuh (Noord Annam) gekenmerkt waren door verschillende betoogingen in de provincie. Drie groepen vormden zich in de streek van Can-Loc. De eerste viel 's morgens de bezetting van de phu (dorp) Ducto aan waar bij twee dooden vielen. De tweede groep van uit het zuiden van Lai-Trach vertrokken viel 's middags de post Cauloc aan en liet onder het vuur van het garnizoen 30 dooden. De derde groep, vergroot met betoogers uit Chohuyen marcheerde naar de hoofdplaats toen ze op het detachement van den hoofdinspecteur Saint-Blancual stootte, dat tegen haar was uitgezonden. In de bloedige schok doode het vuur der inlandische wacht 50 betoogers.

In de steden, in de provincien, ontwikkelt de onderdrukking zich onafgebroken. De gevangenen zijn volgepropt met arbeiders en boeren, opgesloten vanwege hun aktie. De regering ontwerpt de oprichting van een nieuwe gevangenis. «Iedereen weet, aldus laat ze drukken, dat de hoofdgevangenis van Saijson slechts 700 gevangenen kan bergen. Het aantal opgesloten belooft echter 1300. De gevangenen zitten als visschen in een sardienblik bijeen. IN DE STEDEN OEFENEN DE POLITIENSPEKTEURS EEN WARE BEULSONDERDRUKKING UIT. Men moet deze brief uit Indo-China citeren: «Een ar-

beider wordt tot de verbanning veroordeeld om kommunistische vlugschriften te neeën gelezen en een propagandist te hebben geherbergd... Na de betooging, wierp de politie de opgeleide betoogers op een hoop in een camion en sloeg hen met de geweerkolven; bij de aankomst op de post, waren verschillende bezweken onder de ontvangen slagen... De vrouwen en kinderen worden niet gespaard, ze worden wreed behandeld. Verschillende vrouwen opgesloten in de veiligheid te Saigon zijn krankzinnig geworden ten gevolge der ondergane brutaliteiten. Na de betooging der Lagrandièrestraat waar de scholieren een meeting hielden werden twee dozijn kinderen van TIEN TOT TWAALF JAAR aangehouden. In de post werden ze zoo geslagen en gemarteld dat enkelen gek werden en de ouders die hen kwamen halen, ze niet meer herkenden.»

Zoo treedt de Fransche «democratie» op in haar koloniën. En de sociaal-demokratie springt in de bres voor zulke politiek van roofmoord, en verdedigt de kapitalistische koloniale politiek.

* * *

Dat zulks een waarheid is als een koe, bewijst eens te meer de Ronde Tafel konferentie welke zoo juist te Londen beëindigd werd en waar Mac. Donald de belangen van het Britsche imperialisme tegenover de Indische vrijheidsbeweging verdedigde. De «Tunis» heeft Mac Donald om zijn beleid geluk gewenscht. Hoe kan het ook anders. Hij heeft aan het Britsche gezag niet laten tornen en de Indische bourgeoisie en pruisen tot een samenwerking met honden ter meerdere glorie van John Bull willen overhalen. Indien hij daar al in gelukt mag zijn; dat zal de vrijheidsbeweging in Indië niet beletten zich verder te ontwikkelen. Zoomin als de geste der invrijheidstelling van Ghandi de Indische massa zal misleiden. Want tot deze spreekt veel sterker het feit dat nog maar enkele dagen geleden, revolutionaire arbeiders ter dood zijn gebracht door diezelfde regering die nu over harmonie en samenwerking spreekt.

In de Diamantwereld.

Over medezeggenschap der leden in de A. D. B.

Een tiental jaren geleden, toen een paar doortastende leden in den A. D. B. hunne werking begonnen tegen de verderfelijke samenwerkingspolitiek van ons Bestuur was ALLE MEDEZEGGINGSCHAP onzer leden nog niet uitgesloten!

Vele onzer leden herinneren zich nog de houding van Gustaaf Laroche (den tegenwoordigen sekretaris der Federatie van Vakbonden) die met zijn eervol ontslag uit onze bondskas 13 duizend en zooveel honderden franks mede nam en dit in een tijdperk dat vele duizenden diamantbewerkeren tekort hadden op alle gebied.

In die jaren reeds wou onze Voorzitter L. V. B. het vrije woord smoren door een artikel door een der bovenstaande leden ingezonden naar de scheurmand te verzenden.

Dit had voor onzen Voorzitter niet zoo moeilijk geweest ware hij niet verrast geworden door dit lid dat de brutaliteit had op eene van ons Bestuur afgedwongen vergadering (die slechts een paar maanden later gehouden werd) het geweigerde artikel aan onze leden voor te leggen en den in 't geheim konkelenden Voorzitter te verplichten het artikel op te nemen.

Rond dit artikel werd dan het een en ander gezegd, zoo van den kant van onze huidige leiding als van den kant der opkomende oppositie.

Toen op het laatste van hetzelfde jaar en in het begin van het daaropvolgende de kandidaatbesprekingen en de verkiezingen voor bondsraad en Bestuur gevoerd werden waren het de vier oppositiekandidaten die op ZUIVER SYNDIKALISTISCHE TERREIN van de 66 zich op rang stellende kandidaten tusschen de 13 eersten geklasseerd werden en zelfs een van hun de meeste stemmen behaalde.

Nadat L. V. B. op de jaarvergadering die daarop volgde inzag dat die vier mannekens, DIE NOG MAAR NIET OVER HET MUIRKE DER ORGANISATIE KWAMEN PIEPEN, voor hem lastig gingen worden begon hij de democratie in den A. D. B. toe te spitsen.

Waar na die vergadering in het Krisistijdperk van 1921 tot aan de bondsraadsverkiezingen onzen voorzitter de meest elementaire grondslagen de nek nog niet dierf omwringen, heeft hij zich later als het meest brutale diktator

tortje ontpopt.

De stukken door de oppositie ingezonden, werden na de noodige omwegen langs commissie voor redaktiegeschillen langs om meer geweigerd en naar de scheurmand verzonden.

En indien er dan toch nog eens een verscheen dan had het in vele gevallen zijne volle waarde verloren, omdat ons redakteurke L. V. B. alle kinderachtige voorwendsels uitvond om het op de lange baan te schuiven.

Later gooide onze Voorzitter in zijn strijd tegen de oppositie-gedachten het roer om en begon hij de vertolkers der oppositie-gedachten die zich op een streng syndikalistisch terrein bewogen op politiek terrein te sleuren.

Daarin ontpopte hij zich als een der gemeenste en meest plompe sociaal-demokraten en plaatskenschijgers die zich in de B. W. P. binnengeloofd hadden.

Tegenover elk voorstel met socialen ondergrond door de oppositie naar voren gebracht kwam hij met zijn lompe en verouderd liberaal manchesterisme voor de pinnen en gaf hij aan den A. D. B. om zijne sociaal-demokratische leden te behagen een streng B. W. P.-karakter terwijl hij niets anders deed dan zijne liberale theoriën, die nog altijd in zijn kop en in geheel zijn mentaliteit voortleefden, met volle zeilen onzen bond binnen te smokkelen.

Onze leden weten nog hoe hij plotseling het kommunistische spook tegenover de oppositie begon te hanteeren met het doel onze leden van de oppositie-menschen af te schrikken.

Dit is aan ons Bestuur door den mond van L. V. B. in kleine mate gelukt nadat hij ons den mond in het bondsorgaan had kunnen snoeren. Iets waar de bondsraadsleden in dien tijd wel een handje aan medegeholpen hebben.

Het was eerst dan wanneer de kleine maar voor niets achteruitgaande schaar van syndikale militanten inzag, dat hun in het bondsorgaan eene mogelijkheid om zich in hunnen bond als organisatieman uit te leven, besloten werd zich onder den vorm van manifesten te verdedigen.

HET UITGEVEN VAN MANIFESTEN VOND ZIJNE OORZAAK IN DE MUILKORFTAKTIEK DOOR L. V. B. OP DE OPPOSITIE TOEGEPAST.

(In ons volgend nummer gaan wij voort.)

FRANSCHLEZENDE KAMERADEN.

Leest: LE COMMUNISTE.
Het Fransche Maandblad der
Kommunistische Oppositie.
Redaktie-administratie:
114, Onafhankelijkheidstraat
Molenbeek-Brussel.

Het gemeentebestuur van Brasschaet heeft de kisissteun afgepakt van de werklozen en deze verplicht aan een loon van 4 fr, per uur te doen werken. Schept maar op moeder de vrouw! Men ziet dus de openbare machten, te zamen met het kapitalisme in zijn geheel overgaan tot den aanval op de loonen.

Onlangs schepencollege's, gemeenteraden en bestendige deputaties, waar onze reformisten in babellen maar niet het minst druk door de massa doen opvoelen, wordt den aanval op de loonen doorgevoerd.

VAKBEWEGING

Tegen het kapitaals offensief.

DE STRIJD MOET LOS!

Het algemeen groot offensief der werkgevers tegen de loonen is aan den gang. De paritaire commissies staan niet stil. Na de herhaaldelijke loonsverminderingen in de zwaar industrie (kolen- en staalbouw) komt thans de beurt aan de lichtere nijverheid. Een eerste loonsvermindering van 5 t. h. is reeds voor de mechaniekbouw afgekondigd. In de meubel- en houtnijverheid gaan de bazen minder officieel te werk, doch de loonsverminderingen worden er niettemin, met kracht doorgedreven.

Doch zeer dikwijls wordt er van patronale zijde niet gewacht op de beslissingen van de gemengde looncommissie. De bazen weten dat in deze krisistijd, door het overvloedig aanbod van werkkrachten, de schaal van de vraag en aanbod naar hun kant overheeft, en zeer dikwijls nemen ze niet eens de moeite om de loonsverlagingen door de officiële lichamen of door de betrokkene vakbonden te doen aanvaarden. Ze kondigen heel eenvoudig aan dat voor een bepaalden datum de loonen met zooveel ten honderd zullen worden afgetrokken, en daarmee uit.

De houding van de reformistische (kristene en sociaïstische) vakbondleiders helpt niet weinig mede, de patroons in hun opzet te doen stagen. Men weet op welke manier de vakbondleiders het verzet van de arbeiders geknakt hebben, toen zich de voortekenen van het thans algemeen heerscherende loonsoffensief begonnen te vertoonen. Dat verzet werd gebroken, men herinnere zich hoe de jongste staking van de mijnwerkers uit de Bormage den nek werd omgewrongen.

De campagne van de Socialistische pers tegen de loonsverlagingen kwam zeer verdacht voor, wijl tusschen de regelen te lezen was, dat de vakbondleiders zich niet tegen ALLE loonsverlagingen zouden verzetten, alleen tegen deze die niet door een «evenredige» vermindering van de levenskosten zouden zijn gerechtvaardigd.

Men moet er zich aan verwachten dat het nieuw indexcijfer van 15 Januari, welk voor heel het land een prijszakking van 13 punt (op 859 of slechts 1,5 t. h.) aantoont, het uitgangspunt zal zijn van een nieuwe veldtocht tegen de loonen, zoowel vanwege de private patroons als van de openbare besturen (de verklaringen van den minister van financiën, den heer Houtart dienaangaande zijn met opzet zeer onduidelijk, zoodat ze op tweeërlei manieren kunnen begrepen worden, dit om de waakzaamheid der arbeiders te verschalken).

Een krachtig verzet tegen de loonafstoot vanwege de arbeiders, stuit natuurlijk op de onwil van de vakbondleiders, het spreekt vanzelf. Na de strijdwil van de arbeiders gedood te hebben, probeeren ze de huidige toestanden te gebruiken als een schrikbeeld en houden de arbeiders elke staking, onder deze omstandigheden, voor onmogelijk. Zeker de reformistische tactiek heeft de arbeiders verzwakt, en dat is de groote misdaad van de vakbondbureaucratie. Maar dit wil niet zeggen dat er niet gestreden kan worden tegen het huidig offensief.

Dit kan en moet door een algemeene strijd der arbeiders gebroken worden. Men kent onze houding dienaangaande. De arbeiders moeten het verzet der leiders tegen den strijd in hun vakbonden breken. Dit zullen ze kunnen doen wanneer ze de leuze van de verwerping van alle loonsverlagingen verbinden met den eisch van hoogere uitkeering voor de werkloozen, voor alle werkloozen.

Werkloozen en nog te werk gestelde arbeiders moeten solidair zijn. Dat ze zich niet van elkander laten scheiden, door de vakbondsbureaucratie die de strijd vreest. Gestreden op één front tegen het offensief van het kapitaal!

Aan de Antwerpsche Haven. Havenarbeiders.

De schijnheiligheid van Piet Somers en Co komt voor de zooveelste maal de dokwerkers treffen, aangaande verlaging der crisis uitkeering. De dokkers herinneren zich nog de vergadering in den Rubens, waar deze reformist Piet Somers, mondelings bekende dat het koninklijk besluit niet van toepassing was voor de dokwerkers, betreffende den aftrek van den kerantiedag per maand. Het havenarbeiders aktiekomitee, bewust zijnde over de feiten, verspreide een manifest waarin het aankondigde, dat het K. B. geen kategorien van arbeiders trof, maar wel de gansche arbeidende massa van België, er op wijzende dat Piet Somers nogmaals verdraad en bedrog pleegde tegenover de dokwerkers. De volledige bewijzen zijn nu voorhanden. Piet, die wist dat het aktiekomitee de waarheid zegde, vond niet beter dan het manifest dood te zwijgen, en bracht kritiek uit langs den weg van den Havenarbeider (bijgenaamd de piccolo). Daarin beweerde hij dat het aktiekomitee, kommunisten, leugenaars en bedriegers waren, maar een paar dagen na het verschenen artikel konden de dokwerkers een manifest ontvangen, waarin aangekondigd werd, dat alle werkloozen een dag steun per maand moesten missen, volgens Koninklijk Besluit.

Wie zijn nu de bedriegers of verraders van de dokwerkers? Piet Somers, of het aktiekomi-

tee? Voor de arbeiders staat het reeds lang vast dat zij langs de weg der reformisten niet veel goeds kunnen of zullen verwachten.

Dokkers het aktiekomitee heeft reeds meer malen propaganda gevoerd, zelfs maanden terug dat er een strijd zou aanbreken voor behoud der loonen. Weinu kortelings zullen de arbeiders voor dit feit staan. Het kollektief kontrakt is reeds van December 1930 opgezegd geworden door de Fédération Maritime, enkel en alleen om uwe loonen te verminderen, gelijk het reeds bij de Gentsche dokkers het geval is.

De loonen dezer laatste zijn vanaf 1 Januari met 2 fr. verlaagd geworden en de dokkers moeten rekening houden dat het kontrakt niet alleen voor Antwerpen geldt, maar ook voor Gent, Brussel en Brugge. Dus staat het feit vast, dat men de loonen hier ook zal willen verminderen.

Het feit trouwens dat het aktiekomitee reeds twee manifesten verspreid heeft over de loonafstoot, en waarop onze reformisten liever niet antwoorden is een bewijs dat Piet Somers en Co met deze aftrek zullen 't akkoord zijn. Maar hoe zullen zij het aan de arbeiders bekend maken zonder ophet te verwekken?

Heel eenvoudig, de huichelarij zal nogmaals zijn rol moeten spelen, met behulp van een vat siroop, en de dokkers zijn tevreden.

Deze huichelarij bestaat hierin. De reformisten in overleg met de patroons, die geen 270 miljoen winst gemaakt hebben gelijk de vorige jaren, achten de loonen van de arbeiders te hoog, en zoo men de crisis wil doen verdwijnen moeten de arbeidersloonen verminderd worden.

Deze kook is reeds lang gebakken en we weten wat het basis loon zal worden, maar Piet moet natuurlijk als schepen de dokkers in den toom kunnen houden, en daarom zullen de patroons overgaan om 5 of 7 fr. van de loonen te pissen, terwijl Piet zal zeggen (voor oogverbinding natuurlijk) «watte, 5 of 7 fr., da neemt wij nie aan, da's te veel, wij zullen eerst onderhandelen». En een paar dagen nadien krijgt hij een manifest, waarop Piet zal zeggen: «mannen neem aan, de tijden zijn slecht en wij hebben de patroons kunnen overtuigen en uw loon zal maar met 2 of 3 fr. verminderd worden, zoodat wij dit moeten aanschouwen als eene overwinning».

Dokkers, het ordewoord moet zijn: «uw loonen in verhouding tot de levensduurte.»

De minste aanslag op onze loonen kan nooit als eene overwinning beschouwd worden, en onze leuze is en blijft «spooten van onze loonen».

Kameraden, Dokwerkers, de taak die het aktiekomitee zich ten doel heeft gesteld, 't is te zeggen de voortzetting van de syndikale strijd, zooals hij in vroegere dagen door de huidige misleiders voorgestaan werd, en los van elke politieke partij, heeft voor de dokwerkers reeds tijdelijke doch tastbare resultaten opgeleverd. Het zal hem dan ook afhangen van de mate waarin de havenarbeiders het aktiekomitee, moreel, financieel en daadwerkelijk zullen steunen, om al die verkregen verbeteringen niet alleen duurzaam te maken doch nog geweldig uit te breiden, en om den aanval van de havenbarons op de loonen in de komende dagen met de meeste kans van sukses te kunnen afslaan.

De minste kans van sukses te kunnen afslaan. Dat zelfs de klik van de Brouwersvriet rekening moet houden met den invloed, die reeds van het Aktiekomitee uitgaat, toont toch het feit dat zij niet meer zoo rustig op hunne twee ooren kunnen blijven slapen, en nu en dan onder de dokwerkers een manifest moeten verspreiden waarin zij telkens den economischen strijd, den kamp ter verovering van betere arbeids- en levensvoorwaarden voor de dokkers en hun gezin die het komitee voorstaat, op het politiek terrein willen schuiven en door het woord «kommunisten» trachten het vertrouwen in het aktiekomitee bij de dokkers te breken. In een paar woorden willen wij hier opsommen wat zij door de stelselmatige werking van het aktiekomitee verkregen hebt, resultaten die Piet Somers op zijn aktief wil schrijven.

1. Piet Somers werd onder drukking van het aktiekomitee gedwongen de kindertoelag, door de Provincie en stad te doen verhoogen.

2. Ondanks dat Piet Somers de bondslokale door de politie liet omsingelen, die op de werkloozen rammelde, werd hij door het aanvallend optreden van het aktiekomitee verplicht, bij de bestuurlijke lichamen verlenigenis van den dop te eischen die zij allen heil bekomen.

3. Dat door het stelselmatig werken van het aktiekomitee het krisissfonds en Piet Somers moesten toegeven, tot 260 dagen vergoeding (werkloozensteun).

4. Dat die vergoeding merklijk door de werking van het aktiekomitee verhoogd werd.

5. Dat het aktiekomitee Piet zelfs dwong voor het doen uitkeeren aan de werkloozen van de steun der drie laatste weken van 1930 (herverzekering der Provincie) waarbij een van de kameraden als slachtoffer is gevallen van het klassegerecht op 12-12-30.

Dat zij feiten die aan de dokkers aantonen hoe broodnoodig het is aanstonds het aktiekomitee te vervoegen. Het ligt voor de hand dat zij allen die makers in hunnen zwaren strijd moet bijstaan.

We weten wel hoe talrijk de beunhazen zijn die dit alles als een sukses voor hunnen «winkel» aanzien. Op papier hebt ge alles bekomen door Piet Somers. Volgens anderen door de kleinkale vakbondjes, of anders in het bijzonder nog door den «Afrosser», bijgenaamd de «revolutionaire» vakbondoppositie (R. V. O.), die

de dokkers wil laten op sleeptouw nemen door een klikje avonturiers die het woord revolutionair misbruiken.

Arbeiders begrijpt het goed: de verbeteringen, hoe weinig ook, zijn de vruchten van den strijd die gij met uw havenarbeiderskomitee geleverd hebt.

Daarom is het uwe plicht, u als een man te scharen rond het aktiekomitee en mede te ijveren.

Voor extra vergoeding gedurende de wintermaanden voor brandstoftren.

Voor uitkeering van 20 fr. steun voor het hoofd en 5 fr. voor de vrouw mits 3 fr. per kind zoolang de crisis duurt, voor alle vereenigden en oivereenigden.

Voor het elk op beurt werken (nummerstelsel).

Voor verkorting van arbeidstijd met behoud van loon.

Voor demokratisering van den vakbond.

Tegen het halve dagen en halve schiften systeem.

Eenige bewuste Bondsleden.

Bij de Markeeders.

In ons vorig artikel gaven wij een beknopt beeld van de manier, waarop men als markeerder moet trachten aan een dag werk te komen. Hoe men (b. v.) over een dosis aanpassingsvermogen moet beschikken, om in 't geveel te komen der heeren hooildmarkeeders. Dat men bij den eene de Catèkens moet rof loopen, terwijl de andere graag ziet, dat de vrouwen der markeeders komen informeren wanneer het schip begint, enz. Het baart dan ook geen verwondering als wij beweren dat het voor de zuivere syndikale en klassebewuste aanschrijvers, in perioden van beperkte arbeidsgelegenheid vooral, onmogelijk is zich totaal aan die wantoestanden te onttrekken en alles moeten afkletsen (afloopen).

Hij die steeds dierf uitkomen voor zijne syndikale rechten ondervindt beter dan wie ook hoe hij in deze tijden het voorwerp der broodroof is. De heeren van de (Brouwerstraat) of de Agence Maritime, die uitblinken in het op zij zetten van politiek andersdenkenden, vinden er nu geen graten in — natuurlijk als het hunne manneken betreft — dat de helft van de lading hunner schepen soms vergeten werd in te schrijven, terwijl vroeger diezelfde achtbare liberaaltjes, de markeeders op de keien lieten staan, om dat ze een «contraummer» van een kas of baal vergeten te markeeren hadden.

Wij moeten bekennen, dat niet enkel de fout van het voortbestaan der arbeiders onteerende praktijken, in de lamlendige en passieve houding der diverse markeedersverenigingsleiders ligt, maar dat de schuld voor een groot deel bij de aanschrijvers zelve ligt, die voor nietige feiten, van eene organisatie naar de andere loopen, waar dan tenslotte, zooals in hunne vorige die markeeders goede leden zijn, die regelmatig hunne bijdrage betalen en verder hun mondje dicht houden.

De markeeders die vroeg of laat het slachtoffer worden van het willekeurig optreden der «Chef margeurs», moeten inzien dat het zoo niet verder kan of mag. Dat daaraan paal en perk moet worden gesteld. Dat kan alleen met één blok te vormen, door allen als een man aan te sluiten op de Brouwersvliet, in welke organisatie dan de strijd zal moeten aangeboden worden tegen het bestuur.

1. Vermindering van arbeidsduur met behoud van loonen.

2. Gelijkestelling over heel de lijn der loonen met die der dokwerkers.

3. Verhooging van krisisseun.

4. Tegen het halve dagen en halve schiften systeem!

Daarin alleen ligt de oplossing.

Vooruit dus niet gearzeld.

'Ne Marquer.

Bij de Zeelieden.

Het leven en aanwerven der zeelieden.

Te Antwerpen bestaan twee aanwervingsburelen voor de zeemannen.

1. Duboisstraat voor de vreemde schepen.

2. Italiëlei voor de Belgische reederij.

Elke zeeman krijgt daar een genummerde kaart om zijn djob af te wachten, waar natuurlijk niet veel gevolg wordt aan gegeven. Het stelsel der Boadinghouse waar onze vroeger klassestrijder Jan Chappelle veel kritiek wist op te maken, bestaat nu nog, zelfs in meerdere mate. Het zijn nu niet meer de Boadinghouses alleen, de zeemannen die wat meer te zeggen hebben als de anderen vinden nu niet beter dan maar Café te beginnen en degene die het meest vertoert, komt ook het eerste in aanmerking voor de reis.

Een bewijs daarvoor, hadden wij op Woensdag 21 dezer op het Britisch Consulaat in de Quellinstraat kunnen vaststellen, waar bij de monsting van het schip Matagama de Cafékwestie de groote rol had gespeeld.

Dit schip dat heel slecht is om op te varen moest den run doen van 5 dagen, aan 2 pond en 10 shelling, dus in onze munt 437.50 fr. Denkt nu niet beste lezers dat deze loonen altijd zoo zijn, in 't geheel niet, want de loonen laten veel te wenschen in de zeevaart. Een caféhouder uit de Kloosterstraat, «tip top», stond

voor het boven personeel. Een zekere Manuel Lemmen uit de Van Kerckhovenstraat voor de stokers en trimmers.

Deze heerschappen hadden de moed de gewezen arbeiders die de reis hadden medege maakt op straat te laten staan, waarschijnlijk omdat zij hunne duur verdiende loonen naar vrouw en kinderen hadden gebracht in plaats naar het café, en in hunne plaats werden de vriendjes en kennissen aangenomen door de kroegbazen, terwijl deze heertjes die hun werk koopen, niet te vinden zijn voor de groote reis, want zij weten goed wat de Matagama is. Ze verdienen ze op dat schip niet met niets te doen.

Wat doet nu de zeemansbond tegen dezen toestand? Niets. Jan Chapelle die eens de man der zeelieden was, heeft het zoo ver kunnen brengen dat zijne schaapkens op het droge zijn, en vaagt nu zijn voeten aan de armoede en elende der arbeiders.

De zeelieden en in het bijzonder de stewards hebben meermalen vergaderingen gevraagd om den toestand te bespreken. Chapelle weigerde er vlakaf op in te gaan. De zeelieden zullen zich ook nog herinneren dat het Chapelle was die hunne loonen wist te stabiliseren op 35 fr. het pond. Van daaruit dat nu de Belgische zeelieden kunnen varen aan gemiddeld 1000 fr. per maand; zij hebben dit aan hunne reformistische en pacifistische leiders te danken.

Als wij nu het leven der zeelieden nagaan moeten wij bekennen dat dit niet rooskleurig is. Nemen wij bij voorbeeld een schip dat voor 3 of 4 maand uitgaat dan hebben de arbeiders er op 3 à 4 duizend frank verdiend. Zij zijn daarvoor het derde gedeelte van het jaar van vrouw en kinderen weggerukt, niet wetende of zij ooit terug komen zullen om de hunnen te kunnen weerzien.

Men neme maar een voorbeeld aan den Tigris en zoovele andere rampen. Wat doet de reederij voor deze slachtoffers? Weinig of niets. Omhalingen en cinemavertooningen worden ingericht ten voordeele der slachtoffers, maar het ingrijpen van de leiders tegenover de reeders laat veel te wenschen over. Zij dienen niet meer de belangen der arbeiders maar wel die der bourgeoisie. En wat schaden zulke rampen de reeders? Het verlies van den Kleinen Tigris brengt bij hun geene schade, integendeel, zij zullen de gelegenheid hebben eenen Groote Tigris te laten bouwen, dat is hun eenigste verlies.

Kameraden, Zeelieden, het wordt meer dan tijd dat gij uwe oogen opent en terug op de basis van den klassenstrijd komt, die gij nu verloren zijt. Vormt uw aktiekomitee onder de meest bewusten van u allen. Strijdt in overleg met het havenarbeiders aktiekomitee, voor betere levensvoorwaarden en in het bijzonder tegen deze afgrijselijke broodkoopeij, het koopen van werk, door de cafés rot te loopen, en door de vrouwenkwestie.

Het moet en kan een einde nemen, maar daarvoor moeten alle zeemannen solidair zijn, en als een blok zich verzetten tegen de reformisten en de bourgeoisie.

Een Zeeman.

Het Scheepsherstellersbedrijf.

De toestand bij de scheepsherstellers laat veel te wenschen. Bijzonder de arbeidstijd en het aanwerven. Voor de scheepsherstellers is een aanwervingslokaal opgericht geworden in de Rigastraat. In plaats van aanwervingsdienst wordt het gebruikt als doplokaal uit oorzaak dat de patroons daar geen volk willen aannemen, daar zij liever hebben dat de werkzoekenden alle winkels afloopen om in aanmerking te komen. En dan met deze arbeiders te kunnen doen wat zij willen. Wij hebben kunnen vaststellen dat de arbeiders van Hoboken meer dan 900 fr. hebben verdiend op 8 dagen, van Donderdag op Donderdag. Dit is een bewijs dat deze arbeiders dag en nacht moeten gewerkt hebben om tot deze som te geraken. Welnu wij noemen dit een echte broodroof van hunne andere makers die op straat staan en moeten leven van den armzaligen steun die hun verleend wordt.

Wij moeten den sekretaris M. Scheveneels geluk wenschen als leider van onzen vakbond omdat hij den achturendag zoo goed doet eerbiedigen. Ook zijnen helper L. De Vos die er eigenlijk staat om deze feiten te controleren. Daar dit overwerken meermalen gebeurt bij de scheepsherstellers is het een bewezen feit dat deze vakbondleiders slapen of wel niet kunnen of willen optreden tegenover het patronaat. Zij zullen dit immers ook weten zoo goed als wij.

Kameraden, Scheepsherstellers, de meest klaarzienden bij u, hebben als plicht uw aktiekomitee te vormen en te ijveren dat deze afgrijselijke schanddaan op houden. Verbindt u met de havenarbeiders en strijd voor betere levensvoorwaarden en voor vermindering van den arbeidsdag met behoud uwer loonen, tegen uwe huidige slapende leiders en uwe uitzuigers.

Een die het weet.

Bij de Antwerpsche Metaalbewerders

De metaalbewerders van Antwerpen hadden een vergadering op 13 Januari om over het vorstel van loon aftrek van 2 maal 2½% de 1ste maal van de 15de Januari en de 2de op 1

Maart. Longville zette de kwestie in met de geschiedenis te maken vanaf de eerste vergadering van de paritaire commissie waar de patroons met hun voorstel van 10% afkwamen, totdat de Centrale van Metaalbewerkers zelf een voorstel deed van 2½% aftrok tot ten slotte men akkoord kwam om het voorstel van 2 maal 2½% aan te nemen en te gaan verdedigen voor de leden. Daarop kwam een arbeider uit de vergadering aan het woord die betoogde dat de arbeiders zich moesten verzetten tegen die loonsvermindering, en hij maakte de geschiedenis van na den oorlog : een groote vlucht van de vakbeweging, het gevaar dat het patronaat daarin zag, daarop het verzoek van dit patronaat om samen te werken met de vakbonden in paritaire commissies. Wat daaruit voortvloeide: miljoenen winsten voor de patroons en eenige kruimelen voor de arbeiders.

...Hij hieldde liet voorstel van de centrale van 2½% aftrok dat gedaan werd, terwijl in de Metaalbewerker nog geschreven werd : «handen af de loonen», en deed beroep op de Metaalbewerker om den eersten aanval van het patronaat in Antwerpen af te slaan. Want indien zij toegaven zouden de andere categorieën onvermijdelijk hetzelfde lot ondergaan, en legde het voorstel neer om onmiddellijk een betooging te organiseren tegen dezen loonsaftrok.

Nu kwamen de 3 dagelijksche bestuurders aan de beurt om er de schrik in te krijgen.

Er kon geen betooging gehouden worden. Er waren te veel werklozen. Wij stonden midden in den winter, en het was het beste om het voorstel van de paritaire commissie aan te nemen, daar anders de patroons toch de 10% zouden aftrekken.

Daarop antwoordde nogmaals het vorig genoemd lid, met te zeggen, dat er binnen eenige maanden nog meer werklozen zouden kunnen zijn en de patroons die 10% wel zouden aftrekken, als zij zagen dat ze machtig genoeg stonden en toch niet zouden blijven stilstaan bij die 5%. De stemming was alldroevigst, als men nagaat dat er een 250 tal arbeiders aanwezig zijnde er 10 voor het voorstel waren en 8 tegen. De andere arbeiders wisten niet wat hun te doen stond, het voorstel van het bestuur ware verworpen geweest, hadden de arbeiders, die op het oogenblik niet bij een der patroons aangesloten bij de associatie werkten geweten dat zij mochten tegenstemmen.

In het volgende punt, de werkloosheid, kon men het bestuur al evenmin aanzien als de voortstuw van het verzet der arbeiders op den weg van den klassenstrijd. Wederom werd er een voorstel gedaan tot een werklozen betooging voor de verhoging van steun, dat door het bestuur wederom met haar gewone middelen bekampt werd.

De Metaalbewerkers moeten niettegenstaande dit alles zich verzetten, tegen de loonsverminderingen en samen met hun werklozen kameraden het bestaansrecht voor vrouw en kinderen verdedigen met het organiseren van betoogingen.

P. S. Op Dinsdag 13 Januari werd er besloten de loonsverminderingen aan te nemen, en op Donderdag kreeg het vakbondsbestuur reeds bericht vanwege de Directie van Minerva dat zij ook de loonsvermindering zou toepassen.

IJZERBIJTER.

Onderschrift. Zooals in het postscriptum nog vermeld wordt door onze briefwisselaar, was de Minerva er haastig bij om de loonsvermindering mede door te voeren, al had zij dan ook steeds andere overeenkomsten gehad met de vakbonden. De tijden dat Minerva deze laatste echter noodig had, zijn echter voorloopig voorbij, en daarom krijgt Bries van Kamiel's vriend, Marquet een stamp onder zijn achterste.

Het vergaderingsverslag geeft duidelijk weer met welk een defaitistische geest de heeren Bries, Longville, enz. beziel zijn. Zij hebben er zich vooral op ingesteld om de arbeiders af te houden van den strijd. Een klinkend bewijs daarvan gaf de heer Longville in den Antwerpschen gemeenteraad waar hij hogere werklozensteun vroeg omdat hij vreesde dat er anders «relletjes» zouden komen. Geen steun dus omdat zulks noodig is, maar wel om de werklozen stil te houden. Ziedaar de mentaliteit der reformistische bonzen. Maar de heeren mogen er zich aan verwachten : de metaalbewerkers worden uw «leiding» moe en ook bij hen zal het klasseverzet ongenadig den kop opsteken.

UIT GENT.

Ons antwoord aan Pierlala.

« Aan de communisten wenschen wij dat ze wat meer bloeddorstig zijn ». Pierlala.

Voor de openlijke of verkapte verdedigers van het kapitalistisch regiem, is het steeds eene geliefkoosde praktijk geweest, ten einde de principieele discussie te ontduiken, de revolutionaire elementen of groeperingen te brandmerken als galgenaas, waar een zoogezegd deftig mensch zich niet mede compromiteert.

Domela Nieuwenhuis heeft deze praktijken reeds jaren geleden aangestipt, en waar dit dooddoeners argument vroeger tegen het opkomend socialisme opgeld deed is het begrijpelijk, dat wij communisten nu aan de beurt komen.

Wat wij ook praten of wat wij ook doen, voor iederen bourgeois die zich respecteert, van deze die op de hoogste sport van de maatschappelijke ladder staat, langsheen de sociaal democratische leider Balthazar die de communisten hun linnen niet smetloos genoeg vond, tot aan de redactie van «Pierlala», voor al dezen staat het vast, dat kommunisme synoniem is aan moordsadisme, geweld om geweld, en wordt de

heldhaftige russische revolutie herleid tot een soort Beernem op groote schaal.

Doorheen de geschiedenis, telkenmale de verdrukten de koppen bijeenstaken, hebben de machthebbers goed de kunst verstaan, van het schaaap de wolf, en omgekeerd van de wolf het schaaap maken.

Als in de middeleeuwen, de uitgeperste boeren in opstand kwamen tegen de landeigenaars, als ze met pijl en zeis tegen de soldeniers der kasteelheeren optrokken, als deze opstanden in de meeste gevallen, omdat de opstandige boeren nog te braaf waren, op de wredeste wijze in het bloed gesmoord werden, dan moefde de aristokratie alles wat tegen haar getuigde weg, en bleef er officieel van het geheele treurspel siechts een karikatuur van een boer over, volgens de deftige menschen van dien tijd behept met alle ondeugden, lager staande dan een dier.

Doorheen de loop der tijden zien we hetzelfde zich herhalen, de revolutie der 18e eeuw is voor de bourgeoisie het schrikbewind en den gewapenden inval in eigen land der adelijke uitwijkelingen die het schrikbewind uitlokte, worat doodgezwezen.

Bij de heldhaftige Communie van Parijs, die door de Versaillanen op de beestachtigste wijze in het bloed van duizenden arbeiders gesmoord werd, om zich van dien gruwel wit te wasschen, discht de bezittende klasse ons de zoogezegde gruwelen, de petroleuse op.

Moet het ons dan verwonderen ? dat de bourgeoisie de heldhaftige Russische revolutie, niet wanneer ze niet doodloep in een eng bureaukratie, hare groote perspectieven, en de toekomstige worstelingen van de revolutionaire arbeiders tegen het kapitalisme herleidt tot een op moorden belust individu, dat tot schrik van alleenwonende oude juffers of stoute kinders dienst moet doen als een soort boelboeman, en voorgesteld word onder de gedaante van een man die met het mes tusschen de tanden, met ongeduld het oogblik verbeidt om den scalpandans te beginnen ?

Er ware iets ironisch, indien het zoo tragisch niet ware terzelfdertijd in dit koor van in dienst van het kapitalisme jankende honden, die huilen om de wredeheden der communisten, Pierlala aan te treffen.

Mogen wij aan het keffertje in «Pierlala» op onze beurt een nieuwjaarswenschen uiteten ? Toch a. u. b. te zorgen dat er van de krokodillentranchen genoeg voorraad overblijft, om bij een mogelijke oorlog die net O! zoo onschuldige kapitalisme voorbereid de miljoenen helden ? hum ? te beweeuen ! of ten ware «Pierlala» ook de oorlog 14-18 op het actief der communisten pletste, men kan nooit weten.

We zullen zoo naief niet zijn als de «roode vaan» te verwachten dat «Pierlala» in 't vervolg de waarheid zal schrijven, we voelen sedert 'n tijdje, waar «Pierlala» met zijne onzijdigheid naartoe wil, in zijn nieuwjaarswenschen zijn antwoord aan de «roode vaan» heeft 'n onzijdige «Pierlala» zich cntpoet als een domperachtig kommunistenvretertje, noch min, noch meer.

En het keffertje dat zich zelf tot een wolf wil opblazen, en zijn poot opheft om de dragers van een ideaal te bezoedelen, is in waarheid een schoothondje dat voor taak heeft het achtertste van het kapitalisme te likken.

Vooruit

De nieuwe lokalen voor het blad Vooruit zijn ingehuldigd. Er is veel gezopen en geredevoerd, en wie weet wat al meer. Dat dit alles gedaan wordt met het inzicht de arbeiders te dienen daar zal zeker niemand aan twifelen, of het zij hier of daar een heethoofd. Het kan toch niet geloofchend worden dat Balthazar zich inspannt om de arbeiders op te voeden; nog enkele dagen en «Vooruit» begint met een nieuwe feuilleton «Mast en Daneels» een moordgeschiedenis die voor de eerste maal verschijnt in hun blad. Dat het «Laatste Nieuws» 200 duizend lezers heeft, en dat de De Lil van het getrouwe Maldegheem, volksvertegenwoordiger is, dat kunnen onze sociaal-patriotten niet verkroppen. Gustje moet kost wat kost 60 duizend lezers hebben, al waren het al Nat. Pinkertons of Landrus, al moest heel Vlaanderen eene moordkuil worden, dat komt er niet op aan, als hij maar zijn 60 duizend krijgt.

En op die manier gaat Gust achter Kamiel terug naar Marx. Maar Gust pas op, als ge met uwen vriend Kamiel gaat zoeken achter Marx, vermijd dan altijd Doornik, Brugge en Gheel, want dat zou voor u noodlottig kunnen zijn.

Ook willen wij Gustje eens attent maken op hetgeen, de arbeiders nog voelen voor «Vooruit». Twee jaar geleden is begonnen met een steunijst voor de vergroting van «Vooruit». Tot heden is er 150 duizend frank ingezameld. Het kan iets meer of minder zijn, maar 75 duizend frank ten minste is samengebracht door bedienenden, dus-menschen waarop drukking kan uitgeoefend worden, en door het geven van feesten.

De andere 75 duizend franken zijn bijeengebracht door 40 duizend lezers of op twee jaar 1,88 fr per lezer of nog geen twee centiem per week.

Is dat eene fiasko ja of neen Gustje ? En ware het niet geweest dat Stalin u een handje had toegestoken om de kommunistische partij kapot te maken, dan zoudt ge nu geen moord-feuilletons meer op-lisschen aan de arbeiders, maar uw testament kunnen schrijven, politieke kwakzalver.

V. D.

Verantw. Uitg. J. V. d. Helst, Handelstr., 90.

Gentsche Dokkers

De reformistische leiders in hun rol. Verkest moet eerst zijn «Partij» raadplegen. Wat de Gentsche dokkers moeten doen.

De reformistische vakbondleiders der dokkers zijn nog eens goed geweest in hun verradersrol. Zonder eenige voorafgaandelijke algemeene ledenvergadering werd plotseling op den 31sten December een circulaire verspreid, meldend dat vanaf 2 Januari een loonsaftrok van 2 frank daags zou toegepast worden.

Dit alles trachten zij goed te praten met te babbelen over een daling van den index — alsof deze de werkelijke duurte juist weergeeft —, en te schermen met de geweldige crisis. Met deze drogredenen is het de heeren gelukt hun verradersrol door te voeren.

Ziedaar dokkers, wat gij te verwachten hebt van een Th. de Witte of van «de slappe», die er alles op zetten u den 2den Januari aan het werk te houden met 2 fr. aftrok.

Ziet ge niet dokkers dat deze, in wie sommigen van u nog vertrouwen hebben u in de doeken draaien, dat zij de steunpilaren zijn van de havenuitbuiters die schromelijke winsten maken op onze arbeid ? De loonsaftrok was een schoone overwinning van onze havenparasieten, behaald met de medewerking der syndikale «leiders».

We hebben dezelfde verraders rol reeds gekend met de Antwerpsche staking, toen wij er op stonden aan de zijde te staan van onze Antwerpsche makkers. Waren daar ook niet dezelfde leiders, Verschraegen en gansch het hoofdkwartier van de socialisten, tegenwoordig om de staking tegen te werken, met de hulp der geheime politie, gendarmen en politieagenten ? Gansch de haven was bewaakt, en gij dokkers stond te werken als gestraften der syndikale leiders, die gansch den «état-major» hadden opgeroepen om hen te verdedigen bij hun vuile rol tegen de Antwerpsche en Gentsche dokkers. Enkele dagen na de staking van Antw. kon men in de «Vooruit» lezen : «wij zijn met ons voeten van het ijs en dank aan de Antwerpsche dokkers hebben wij hier te Gent 4 fr. gewonnen zonder strijd.» Dit was geteekend door Verschraegen, en is dus wel het beste bewijs van dezes vuile rol.

Dokkers, denkt er aan ! Ge hebt u nu gewillig uwe 2 frank laten aftrekken. De havenparasieten zullen nog wel probeeren om nog méér aan de loonen te zitten. Aan u is het, daartegen een aktiekomitee te stichten, dat tevens de oppositie zal voeren tegen de huidige leiding. We hebben echter ook nog 'n woordje te spreken tot de Stalinisten die willen doen uitschijnen in een circulaire, als zouden wij een handje hebben toegestoken aan de syndikale verraders. Klein-geestige heeren, als er aan Verkest is gevraagd geweest door Smesman, om een aktiekomitee te vormen, dan moest Verkest eerst zijn «partij» verwittigen, vragen of die of diegene wel gewenscht was in dit komitee. Bij ons oppositieneelen gaat het er in een aktiekomitee niet om welke politieke overtuiging men juist heeft — als er maar de durf in zit den strijd aan te vangen tegen het kapitalisme.

Hulder, Stalinisten, kunt dat echter niet, daar het woord van Stalin moet uitgevoerd, en dat voornamelijk daarin bestaat de oppositioneelen meer dan welke partij ook, te bestrijden.

Wij roepen de dokkers op, een aktiekomitee te vormen gelijk er al een is te Antwerpen — onafhankelijk van welke politieke groepeerings ook om te strijden.

Tegen de vermindering der loonen.

Voor meer steun zoolang de werkloosheid duurt.

B. M.

DE KOMMUNIST.

Maandblad der Kommunistische - Oppositie.

Opstel en Beheer : Manebruggestraat, 229.

Abonnementsprijs :

Binnenland : 6 Fr. per jaar.

Buitenland : 6 fr. per jaar, vermeerderd met briefport.

Postcheck 114,755 Clem. Dumortier, Brussel.

De puntjes op de i's

Stalinistisch gewauwel over de Berlijnsche Metaalstaking.

Het klikke betaalde Stalinistische celebroiders kan het niet verduwen dat in het eenigste revolutionaire orgaan dat in Vlaanderen verschijnt, de avonturiers taktiek door de officieelen tijdens en na de Berlijnsche metaalstaking gevoerd, aan de kaak is gesteld. In het vorige nummer is met cijfers, door de Stalinisten-zelf opgegeven, en waarvan dus kan aangenomen worden dat zij minstens 50% overdreven zijn, aangetoond dat het ledental der verschgebakken Roode Metaalbond te Berlijn een fiasko was. Hoe waar het is dat door hun misdadig optreden de Stalinistische poesjenellen geheel de Berlijnsche metaalbewerkersbond in handen speelden van de reformisten, bewees de vergadering der Berlijnsche metaalfunktionarissen van 16 Nov. l.l. waar een resolutie door de R. V. O. klanten voorgesteld slechts 6.— zegge en schrijve zes stemmen behaalde op 2000 aanwezigen.

Dit alles pogen de Stalinistische generaals (zonder leger) te verdoezelen achter een vloed van scheldwoorden tegen de «ex-Trotzkistjes», «half-gare anarchisten», «anarcho-syndikalistes» die een «smerig werkje verrichten», en «de feiten verdraaien».

Zeker, half-gaar zijn zeker niet de Wackeniërtjes — aftroggelaars van revolutionnaire arbeiders — de Morriensen — dikgevreten commis-voyageurs in Stalinistische blufartikelen — de Dillens — de écht te Moskou gefabriceerde roode professor, volgens Stalinistisch brevet, of de andere V. d. Booms — die het zoo slim aan boord wisten te leggen om hun huik naar de wind te hangen, en terwille van hun besiaantje hun revolutionaire principieen over boord wierpen.

En het is dit laatste dat hen ook in het geval der Berlijnsche staking dwingt om de waarheid de nek om te wringen.

Wat wij schreven was het relaas der feiten. «Wij schreven dat l'Humanité en «R. V.» bluftten over de leiding der R. V. O. in de staking. Hadden zij de leiding gehad dan waren zij ook verantwoordelijk voor de nederlaag. We schreven dat het geschrevene der l'Humanité of R. V. echter leugen was en dat de R. V. O. in feite buiten het konflikt stond. Een der leiders van de R. V. O. Dahlem geeft dit in een «auto-kritiek» toe. Ziehier wat deze heer vaststelde :

«de R. V. O. leuze der loonsverhoging van 20 pfennig klonk hol». (De aktie ging tegen Iconsverlaging nota bene).

«De termijnbepaling der staking op 6 Oktober was een overschatting onzer toenmalige krachten», de latere termijnbepaling op 3 November was een onderschatting.

En bij dit alles voegde hij «dat de R. V. O. aanhangers in de reformistische vakbonden moeten voortijveren om «nieuwe duizende functies in de bonden te bezetten»...

Wat een gezwets. Overschatting — onderschatting het in de kaart der reformisten splendid scheurmanoeuvre in de vakbonden en daarna het ordewoord om in deze vakbonden verder te ijveren voor de R. V. O. Hoe dit laatste gevolgd wordt, levert ons reeds het bewijs der Berlijnsche metaalvergadering. En die overschatting plus onderschatting, is ze niet het bewijs dat de R. V. O. buiten leiding stond ?

Een bewijs daarvoor te meer is het volgende : bij het begin der staking belege de bond in alle bedrijven personeelvergaderingen. In 3 of 4 slaagde de R. V. O. erin de vergadering «over te nemen» in alle overige 272 vergaderingen bleef ze volledig zonder invloed. Moet nog nader bewezen worden dat de linksche communisten slechts de waarheid zegden als ze de feiten in aanmerking nemend, vaststelden dat de R. V. O. taktiek bij de Berlijnsche metaalstaking bankroet maakte ?

Onder ons

Met het winnen van abonneuten is het nog niet bijster goed gegaan. Er werden maar enkele ingeschreven. Natuurlijk kan dit nu beter gaan als het winnen van abonnees door de groepen georganiseerd wordt. Tot nog toe werd ons blad aan al degenen gezonden die begin 1930 een abonnement hadden op het blad. We meenen echter dat we de abonnementen van 3 maanden nu wel een kwijtbriefje mogen aanbieden voor de vernieuwing van hun abonnement. Deze kwijtbriefjes zullen aan de groepen opgezonden worden. Zij zullen zich dus tot taak moeten stellen deze te innen. Daarom moet het huisbezoek georganiseerd worden. Moet om aan ons blad een vaste basis te geven, moet er in de eerste plaats voor gezorgd worden dat abonnees worden aangeworven.

Dit kan, want de enkele brieven die wij ontvingen getuigen ervan dat de «Kommunist», geestdritig ontvangen wordt. Zoo uit den West-Vlaamschen uithoek als uit andere plaatsen als Mechelen, Gent, enz. kregen we bemoeigend schrijven, waaruit blijkt dat de wil tot werken aanwezig is.

* * *

De kolportage schijnt ook weer zeer goed te zijn geslaagd. Antwerpen is nog steeds aan de kop, maar de Gentenaars schijnen vast besloten te zijn hun uiterste krachten te gaan inspannen om op de eerste plaats te komen. Van Brussel vernamen we niets over den verkoop terwijl Mechelen meer bladen bestelde en Deurne het gewoon getal afnam.

* * *

De steun is ongeveer hetzelfde gebleven als de vorige maand. Mechelen beloofde ons een flinke geldelijke hulp. Ze kwam tot heden nog niet toe. Nochtans mogen de kameraden weten dat de «Kommunist» behoefte heeft aan veel steun, om bij machte te zijn, flink in Vlaanderen binnen te dringen. En welke revolutionaire arbeider zal nog de noodzakelijkheid daarvan betwisten ? Het is niet de Vooruit met zijn Nat. Pinkertonsfeuilletons of de «Volksgezette» met haar beurskronijk, noch de holle R. V. die de arbeiders tot de revolutionaire klassenstrijd weten op te voeren.

De «Kommunist» heeft een historische taak te vervullen. Zij doet het signaal hooren voor de verzameling van de verspreide revolutionaire voorhoede. Werken we om dit signaal tot in de verste hoeken te doen hooren.

Bij het ter perse gaan ontvangen we de toegezegde steun van Mechelen :

Victor Charles 7.50; Leo Smets 50; Een kameraad 160.—. Tezamen 217.50 fr.

Totale steun : Fr. 626.40.

Steun Havenarbeiderskomitee.

Ontvangen : 20 Fr.

Adres waarheen de steungelden kunnen opgezonden worden : P. Doremans, Duinstraat, 39. Antwerpen.